

İnsanın yeryüzündeki işi ne? Herkesin kendine göre bir cevabı, egosuna göre cevabının mukaddesliği; büyük ve büyümlü kelimelere sarmalanınca kaybolacağı umulan bir cehaleti...

İnsan aslında bildiğini sandığı en temel şeyi bile bilmiyor; *kendini bil* diyen, belki *bilemeyeceğini bil* demek istemişti, emin değilim, ama misal insan *ben* dediği şeyin nereden başlayıp, nerede bittiğini bile aslında bilmiyor.

Ben şimdi bunu yazmakla, kendime ait bir kelimeler dizisini okuyanın zihnine emanet etmiş olduğuma göre, ben birazcık da okuyanın zihnindeyim, değil mi efendim?

(Nedense kendimi derdimin çevresinde dolanan bir uydu gibi hissettim; sonra yukardaki üç paragrafı sildim ve oh, tamam; şimdi daha kendimi atmosfere bırakabilirim.)

İnsanın yüklendiği yük, -kendine yüklediği veya Allah'ın yüklediği yük- aslında kaldırabileceği bir yük değil. İnsan doğru olamaz, çok zaman bilmeyi istemez, bilmeyi istese kaynaklarını bilemez, kaynaklarının doğru olduğundan emin olamaz; kardeşleri -yani başka insanlar- ona yalan söyler ve aslında onların da yapabilecekleri pek bir şey yoktur, kendini yalanla kandırmanın sana doğru söylemesini bekleyemezsin...

Yeryüzü gerçekten salak bir yer: Pek çok insanın kendini uyuşturmak için elinden geleni yapmasını anlayabiliyorum, çünkü gerçekte herkesin yaşadığı bir sarhoşluk hali... İnsanın devamlı surette kendini bir şeylerle kandırması gerekiyor, kandırabildiğin ölçüde, -biyolojik, zihni, ruhi, ve sair yeteneklerini kandırabildiğin ölçüde- mutlusun.

O sebeple ahmaklık yeryüzünde mutluluğun en kolay yolu, deponu ne kadar ucuza doldurabiliyor ve onunla ne kadar kilometre gidebiliyorsan, işte, mesele tam olarak budur.

Hakikat yani, veyahut *hayatın anlamı*.

Yoksa hepimiz adi yalancılarız.